

„Deschisă printr-o sărbătoare, stagiunea 1975—1976 destăinuie astfel încă o dată obirșia și rostul reprezentației artistice. Căci aceasta a fost dintotdeauna menirea teatrului: să însemne un moment privilegiat în lungii zilelor, și anume ceasul când se caută, se descoperă și se pun în valoare gândirea și sensibilitatea, cele două elemente de măreție ale omului. Să fie ora solemnă când întrebări, aspirații și energii dau preț conștiinței.”

„Cine reflectează la relațiile dintre poezie și poezia dramatică, cine ia aminte la substanța recitalului, mărturie de laudă pentru toate înălțările noastre, pentru toate victoriile noastre împotriva violenței și subjugației, înțelege îndată că spectacolul are un sens programatic și că el năzuiește să răspundă îndatoririlor rezultând din Plenara C.C. al P.C.R. din noiembrie 1971.”

Prolog

Teatrul Național din București

„POEMUL ȚĂRII MELE”

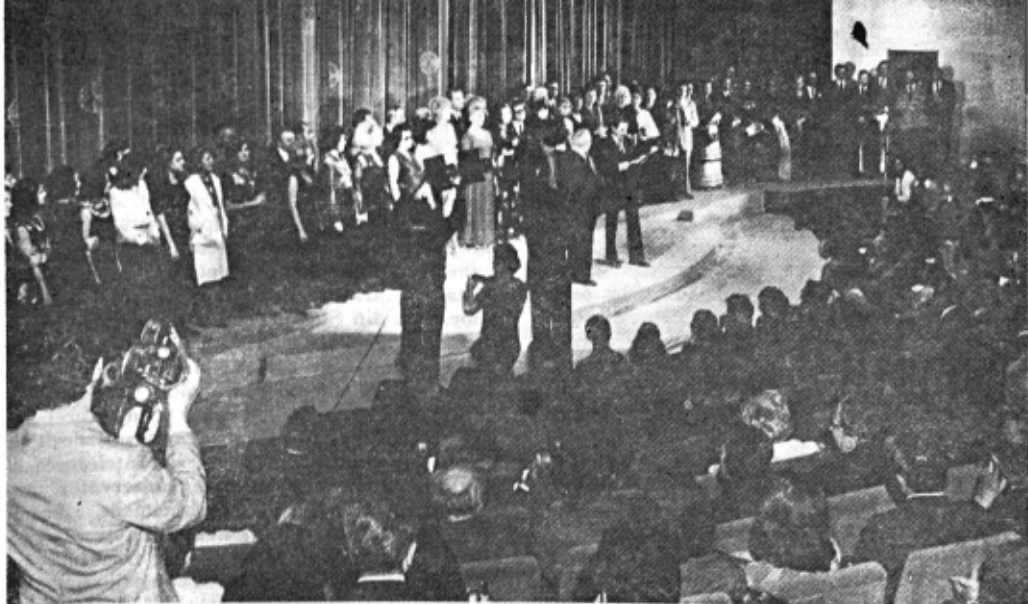
Gongul inaugural al stagiunii 1975—1976 a bătut, solemn, pe scena Teatrului Național din București, în seara zilei de 3 octombrie. Actori din toate teatrele bucureștene s-au suit la rampă și, după cuvântul introductiv al directorului Radu Beligan, cald și vădit emoționat, decanul scenei românești, artistul poporului George Calboreanu, a rostit scurt, ca un falnic general — „și acum, e rîndul vostru, copii. Succes!”. Și a bătut sec în gon-

Stagiunea

gul de alamă, marcînd astfel pentru toată lumea — artiști, cronicari și public — clipa oficială din care noua stagiune va urma să vibreze, ca o ființă vie, pe ecranul culturii românești, cu ambițiile, surprizele, împlinirile și neîmplinirile ei, ca un suflet angajat în realizarea unor idealuri mari și extraordinar de generoase.

Apoi, s-a deschis cortina. Ne-am găsit în fața unui decor meditativ, ca o pînză de Levitan, cu copaci subțiri și bănci dintr-o alee de pretutindeni, peste care scilepa, înroșit de lumină sau adumbrit de paloare, un glob auriu, ceva mai mare decît gongul bătut de maestrul Calboreanu: soarele. Și a început, solemn și simplu, spectacolul de poezie intitulat *Poemul țării mele*, care, pe un fir de evocare a luptei poporului român pentru independență națională și libertate socială, a înrînit versuri dintre cele mai reprezentative din creația poeților noștri, de la Mihai Eminescu la Adrian Păunescu.

„Ca gen în sine, spectacolul de poezie nu poate rămîne în afara preocupărilor legate de evoluția, de progresul și de diversificarea

teatrală '75-'76

formelor de reprezentare scenică" — scrie în program, și cred că nu mai e nevoie să spunem că subscriem cu totul la această afirmație. Ca spectacol de poezie, spectacolul de deschidere a stagiunii Teatrului Național a fost mobilizator și patetic, fără ostentații, a avut concentrarea calmă a celui ce pătrunde, înflorat, în zona sensibilă a liricului, unde cuvintele se aud mai limpede ca niciodată, mai profund, mai reliefat — ca niște sunete încărcate de ecouri. Au fost evocate momente și figuri eroice din istoria patriei (*Scrisoarea a III-a* de Mihai Eminescu — George Cozori; *Odă ostașilor români* de Vasile Alecsandri — Matei Alexandru; *Pașa Hassan* de George Coșbuc — Costel Constantin, George Motoi, Traian Stănescu); a fost glorificată amintirea unor răsculați (*Gorunul lui Iloria* de Vlaicu Birna — Emil Liptac, Iamandi Șerban, Matei Gheorghiu, Costache Diamandi, Victor Moldovan) și elogiată, fierbinte, energia poporului nostru, care știe să schimbe în aur fața țării (*Pământ* de Dumitru Popescu — Emil Liptac; *Odă Republicii* de Victor Eftimiu — Anca Șahighian; *Patria* de Mihai

Beniuc — Ion Ilenter; *Patria* de Nichita Stănescu — Ileana Iordache). Sonorități de spectacol aveau au avut cele două poeme de Marin Sorescu (*Muzeul satului* — Mircea Albușescu; *Bărbații* — Grigore Gonța) și amplitudine de imn, versurile lui Eugen Jebeleanu (*Ca să pot apăra* — Elena Sereda, Simona Bondoc, Eva Pătrășcanu, Olga Delia Mateescu, Mitzura Argezi). Apoteotic, finalul a adus un vibrant omagiu partidului și conducătorului înțelept al patriei noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu (*Partidul, Ceaușescu, România* de Al. Andrițoiu — Ilinca Tomoroveanu, Traian Stănescu; *Portretul unui om* de Adrian Păunescu — Irina Răchițeanu). Dirijat cu discreție de regizorul Ion Cojar, spectacolul și-a împlinit mesajul și prin contribuția efectivă a scenografului Mihai Tofan și a inginerului Lucian Ionescu, autorul ilustrației muzicale.

Așadar, stagiunea a început.
Succes !

C. Paraschivescu